

Türkiye Cumhuriyeti'nde, terör dendi mi son yıllarda akla gelen tek ad PKK olurdu; ancak Türk halkı artık yeni ve tartışmalı bir adla karşılaşmıştı: Ergenekon Terör Örgütü.

PKK, Abdullah Öcalan başkanlığında 1974 yılında, yapılanmasına başlamış, 1978'de de ilk eylemlerini gerçekleştirmişti. Türkiye için yeni bir süreç başlıyordu. 1980 yılında yapılan ihtilalle birlikte bir süre eylemlerine ara vermek durumunda kalan örgüt, 1984'den sonra Erzurum bölgesine yerleşmiş, 1987'de silahlı terör eylemleriyle Türkiye Cumhuriyeti'nin karşısına bir tehlike olarak çıkmıştı. Bu süreç üzerinde çok konuşulmuş, yıllarca terör örgütü PKK lanetlenmiştir. Bu saldırılarda pek çok sivil, asker, polis, köy korucusu yaşamlarını kaybetmiş; pek çok PKK üyesi gerek intihar eylemleriyle gerekse saldırılarda ölmüştür.

Bu olayların sonucunda yaşanan infial yalnızca insan kaybı değil, göçün artması, köy ve mezraların terk edilmesiyle ortaya çıkan başka bir sorunu da beraberinde getiriyordu. Türk halkı yıllarca birlikte yaşadığı, Kurtuluş Savaşı'nda omuz omuza verdiği, çoktan birlikte yaşamayı öğrendiği Kürt kökenli vatandaşlarımızla PKK arasında hiçbir bağ kurmadı. İçlerinden Cumhurbaşkanı, başbakanlar, milletvekilleri, çok önemli şair ve yazarlar yetiştiren ve ayrı gayrı düşünmeyen iç içe bir anlayışın, böyle düşünmesi için de bir nedeni yoktu zaten. -Bu noktada verilebilecek başkaldırı örnekleri yalnızca yeni kurulan bir cumhuriyetin başlangıç noktasında çözüme ulaştırılarak ayrıştırılmak yerine birlik- beraberlik çizgisinde çözümlenmiş ve karara bağlanmıştır- Bugün hiçe sayılmak ve önemsenmemek gibi yorumlar hak arayışlarında etkin olurken, aynı zamanda hiçbir zaman Müslüman olmayan azınlıklar gibi düşünülmemen, içselleştirilen -azınlık olarak görülmemen- bir topluluğun kendisini onlarla aynı yerde ve bu azınlıkların kategorisinde görmek istemesi ilginçtir.

Askerin durumu ise farklıydı. Terör örgütünün saldırıları karşısında sürekli uyanık olmak, taktikler geliştirmek, siyasetin dış ülkelerle yaptıkları görüşmelere göre tavır almak, şehit ve gazilerimize sahip çıkmak, yüzyıllardır süren Türk askerinin inanılmaz efsanesine uygun davranmak gibi yükümlülükler içindeydiler. Bu saldırıların sona ermesi mümkün olamıyordu; çünkü PKK dış güçlerden yardım alıyor, askerinin savunma

potansiyeli siyasilerin kararlarıyla durduruluyordu. Ordunun içinde bulunduğu durum, ne yazık ki yalnızca savunma ve çatışmayla sınırlı değildi. Bugün nedenleri araştırılan, gizli(!) güçlerin perde arkasında gerçekleştirilen faili meçhul cinayetler, örtbas edilen birtakım şüpheli ölümler Türk halkının yıllarca inandığı güvendiği birtakım değerlere de gölge düşürüyordu.□

16 Şubat 1999 tarihiyle başlayan yeni süreç, Abdullah Öcalan'ın yakalanması ve Türkiye'ye getirilmesiyle başlayan süreçti. Türk halkı büyük bir sevinç ve bayram havası içinde yaşadığı bu olayın daha sonraki gelişmelerinde, yapılacak bir şey olmadığının farkına varmıştı ve her zaman olduğu gibi süreci takip etmekten ve arada bir dillendirdiği eleştirilerinden başka bir çaresi olmadığını biliyordu. Önce idam cezasına çarptırılan Öcalan, daha sonra müebbet hapis cezasıyla bugünü hazırlayan bir değişime doğru yönlendirilecekti. Bugün, yani 2010 yılı 30 Eylül Perşembe günü itibariyle artık olaylara bakışımızın farklılaşmasında iki süreç vardır: Birincisi, önce 2005 yılında kurulan ve Türkiye Cumhuriyeti'nin 49. Partisi olan DTP ile –ki 2009' da Anayasa Mahkemesi kararıyla kapatılmıştır- 2008'de DTP'nin kapatılması ihtimaline karşı kurulan BDP; ikincisi ise hükümetin 'Demokratik Açılım' süreci. Abdullah Öcalan'ın avukatları vasıtasıyla yönlendirilen, BDP'nin talepleriyle hükümet arasında başlatılan ve artık 'Kürt' sözcüğüne yapılan vurgularla devam eden bu süreç, terörden bezmiş, uzun yıllardır bitmesini istediği bu durumdan kurtulmak isteyen insanımız tarafından merakla takip edilmektedir.

Tam burada Ergenekon olayına yeniden dönmek isterim. Halkın büyük bir kesimi tarafından hala anlaşılma sıkıntısı içinde olan bu olayın her aşamasında sessizlik artmış; halk, yapılan her operasyonu basın ve yayın organlarının aktardığı biçimiyle siyasi görüşüne göre bir yere oturtmuştu. Algılanan en belirgin detay, darbe iddiaları ve yeni oluşumu yok etmeye çalışan bir örgütlenmenin olduğuydu. Ordu, gelişen bu durum karşısında zaman zaman çıkışlar yapsa da bir yandan art arda gelen terör olayları diğer yandan darbe iddialarıyla yapılan tutuklamalar karşısında soğukkanlılığını koruyor, iktidarla açık bir tartışmaya girmiyordu. Olayların düz bir zemine oturtulamamasında en belirgin etken, basın yayın kuruluşlarının her birinin farklı yorumlarla halka bilgi ulaştırması ve farklı pencerelerden olayları değerlendirmeleriydi.

Güneydoğu'nun iktidar üzerinde gün geçtikçe bitmeyen talepleri arttıkça artarken; ordu, çatışmalara ve ordu üzerinde yapılan psikolojik baskılara direnmeye çalışıyor, ordunun içinde intihar olayları, infialler, halka artık ordunun bastırıldığı ve iktidarın yönlendirmesiyle hareket ettiği yönünde mesajlar veriyordu. Çünkü Kürtçenin serbest bırakılması, Güneydoğu'ya yapılan yatırımlar, çocuk başına her ay verilen yardımlar, Kürt sözcüğü üzerine ısrarla yapılan vurgu, halk tarafından bugüne kadar PKK terör örgütü olarak anılan bir oluşuma nasıl bakılması gerektiği ve bu oluşumla artık bir uzlaşmaya girildiği ve onlara yeni hak ve özgürlükler tanınacağı konusunda alıştırmaların başlangıcıydı.

2010 yılında yapılan referandumda Türk halkını götüren süreçte yazı dizimin bu bölümünden de anlaşıldığı gibi birbirinden ayıramayacağımız, birinin diğerini hazırladığı girift ve karmaşık bir çıkmaz vardı. Yeni oluşum, Anayasa'nın HSYK ve TSK ile ilgili olan

Referandumda Doğru

Hilal Dolunay tarafından yazıldı.

Pazar, 23 Ekim 2011 13:39 - Son Güncelleme Çarşamba, 02 Nisan 2014 16:07

---

maddelerini değiştirerek, 'Demokratik Açılım'a olan engelleri kaldırmayı da hedefliyordu. 12 Eylül 2010 Referandumu yeni bir sayfa açıyordu. Halk referandumda 'Evet' demiş; 'anadil' tartışmaları ve üzerinde soru işaretleri olan ölümlerin araştırılması için yeni süreç başlamıştı...

05.Ekim.2010